U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Mgr. V. K.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 11. 2010, č. j. 16 Ad 11/2010 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009, č. X, zvýšila žalobci od 22. 8. 2006 starobní důchod podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. d) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění tak, že starobní důchod ve výši 10 336 Kč měsíčně se zvyšuje podle nařízení vlády č. 461/2006 Sb. od ledna 2007 na částku 10 933 Kč měsíčně, podle nařízení vlády č. 256/2007 Sb. se od ledna 2008 zvyšuje na 11 344 Kč měsíčně, a podle nařízení vlády č. 211/2008 Sb. se od srpna 2008 zvyšuje na 11 814 Kč měsíčně a podle nařízení vlády č. 363/2008 Sb. se od ledna 2009 zvyšuje na 12 239 Kč měsíčně. V odůvodnění mimo jiné uvedla, že období neplatně skončeného pracovněprávního vztahu od 21. 7. 2004 do 21. 8. 2006 hodnotí žalobci jako dobu pojištění získanou před vznikem nároku na dávku (tj. 1,5 % za rok pojištění), protože v tomto období nebyla výdělečná činnost skutečně vykonávána. Se zápočtem této doby získal žalobce k 22. 8. 2008 celkem 47 roků pojištění.

Rozhodnutím žalované ze dne 30. 11. 2009, č. X, bylo v důchodové záležitosti žalobce rozhodnuto tak, že je povinen podle ustanovení § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, vrátit žalované přeplatek vzniklý na výplatě starobního důchodu v době od 21. 9. 2004 do 21. 8. 2006 v celkové částce 219 676 Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí. V odůvodnění vysvětlila, v jaké výši a za jaké období byla dávka stěžovateli vyplácena neprávem, čímž žalované, jakožto plátci důchodu, vznikl podle § 118a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. nárok na vrácení neprávem vyplacených částek.

Proti oběma výše uvedeným rozhodnutím žalované podal žalobce včas žalobu, přičemž Krajský soud v Plzni napadeným rozsudkem ze dne 16. 11. 2010, č. j. 16 Ad 11/2010 - 37, shledal žalobu důvodnou jen proti rozhodnutí č. I., které shledal nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost a také proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí bylo shledáno v rozporu se spisy, a proto je zrušil a věc vrátil žalované v tomto rozsahu k novému řízení a rozhodnutí. Nedůvodnou shledal žalobu ve vztahu k usnesení č. II., proti němuž žalobu zamítl. Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalobce tímto rozhodnutím nebyl zkrácen na svých právech postupem správního orgánu z důvodů v odůvodnění rozsudku blíže uvedených.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včas kasační stížnost a současně s ohledem na náročnost jejího právního odůvodnění požádal o ustanovení advokáta soudem pro řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 14. 1. 2011, č. j. 16 Ad 11/2010 – 54, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 2 týdnů ode dne doručení usnesení odstranil vady návrhu na ustanovení zástupce spočívající v nedostatečném vylíčení rozhodných skutečností. Poukázal na ustanovení § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, a dále též na ustanovení § 35 odst. 8 a § 36 odst. 3 s. ř. s., v němž jsou uvedeny podmínky, za nichž soud může navrhovateli ustanovit pro řízení zástupce – advokáta. Jde zejména o splnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků, pokud stěžovatel doloží, že nemá dostatečné prostředky k úhradě těchto nákladů. Stěžovatel byl vyzván, aby ve stanovené lhůtě doložil splnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků vyplněním soudem mu předloženého tiskopisu „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“, a předložil soudu důkazy, kterými v potvrzení uvedené skutečnosti doloží. Stěžovatel byl poučen, že nebude-li výzvě soudu ve stanovené lhůtě vyhověno, bude o návrhu na ustanovení zástupce rozhodnuto podle dosavadního obsahu spisu.

Usnesení – výzva krajského soudu byla podle obsahu spisu doručena stěžovateli dne 19. 1. 2011 vložením do domovní schránky. V soudem stanovené lhůtě (ostatně ani později) stěžovatel na výzvu soudu nereagoval doložením splnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků.

Krajský soud v Plzni poté usnesením ze dne 16. 2. 2011, č. j. 16 Ad 11/2010 – 61, návrh stěžovatele na ustanovení zástupce zamítl. Toto usnesení bylo doručeno stěžovateli – podle záznamu na doručence založené ve spise – dne 18. 2. 2011. Stěžovatel, ač soudem poučen o možnosti podání kasační stížnosti proti tomuto usnesení, kasační stížnost nepodal, takže usnesení nabylo právní moci dne 18. 2. 2011. Dalším usnesením ze dne 21. 2. 2011, č. j. 16 Ad 11/2010 – 65, uložil krajský soud stěžovateli, aby ve lhůtě 1 měsíce od doručení tohoto usnesení sdělil soudu jméno advokáta, který jej bude zastupovat v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem a zároveň, aby zaslal soudu plnou moc udělenou tomuto advokátovi k zastupování ve věci. Současně mu uložil, aby v téže lhůtě předložil ve dvojím vyhotovení odůvodnění kasační stížnosti. Toto usnesení bylo doručeno do vlastních rukou stěžovatele dne 23. 2. 2011, jak vyplývá ze záznamu na

doručence od příslušné zásilky - převzetí písemnosti stvrdil stěžovatel vlastnoručním podpisem. Ve stanovené lhůtě 1 měsíce, která končila dne 23. 3. 2011 stěžovatel požadavku soudu na předložení plné moci udělené advokátovi, který jej bude v řízení o kasační stížnosti zastupovat, nevyhověl a nesplnil ani požadavek k předložení odůvodnění kasační stížnosti.

Krajský soud v Plzni předložil poté spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti s předkládací zprávou, že stěžovatel, který sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání, není zastoupen advokátem, přičemž vady kasační stížnosti nebyly přes výzvu soudu odstraněny. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel není v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, nezasílal již krajský soud kasační stížnost dalšímu účastníkovi řízení k vyjádření.

Podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, pokud sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštního zákona vyžadováno pro výkon advokacie. Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel napadá údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle § 106 odst. 3 s. ř. s. nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být doplněny ve lhůtě 1 měsíce od doručení usnesení, jímž byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Podle zmíněného § 37 odst. 5 rovněž platí, že předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu; nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno či odstraněny jiné nedostatky tohoto podání a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Výzvu k doplnění neúplné kasační stížnosti, jakož i ke zvolení advokáta, po poučení o povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti (poté, co předchozí návrh stěžovatele na ustanovení zástupce soudem byl, jak již bylo výše uvedeno, zamítnut) obdržel stěžovatel od Krajského soudu v Plzni dne 23. 2. 2011. Byl rovněž soudem poučen o tom, že nebude-li doložena plná moc udělená advokátu do spisu a doplněny důvody kasační stížnosti a pro tento nedostatek nebude možno v řízení pokračovat, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítne. Ostatně o povinném zastoupení advokátem byl stěžovatel vyrozuměn již v předchozích rozhodnutích soudu, např. v usnesení ze dne 14. 1. 2011, č. j. 16 Ad 11/2010 – 54, či v usnesení ze dne 16. 2. 2011, č. j. 16 Ad 11/2010 – 61.

Ve lhůtě 1 měsíce od doručení výzvy, tj. ve lhůtě končící dnem 23. 3. 2011, ale ostatně ani později až do dne vydání tohoto usnesení Nejvyšším správním soudem, však stěžovatel výzvě soudu k předložení plné moci udělené advokátovi nevyhověl, naopak zůstal zcela nečinný.

Nepředložení plné moci advokáta brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn, proto Nejvyšší

správní soud kasační stížnost žalobce podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.) odmítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu – kasační stížnosti, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu